

ud fra, er to ligeberettigede Ting, saa er det ligeahydigt, om Landstinget har samme Medlemsantal som Folketinget eller et betydligt ringere. Om Folketinget har 137 mod Landstingets 66, eller det bliver ved de 102 mod de 66, er virkelig et meget underordnet Hensyn, saa jeg forstaar ikke den store Betydning, det ærede Medlem synes at tillægge det. Jeg er derved egentlig kommen ind paa endnu mere, end da jeg hørte den ærede Justitsminister, at sande, at det, som vi skulde vogte os for i denne Sag, er det at ville fremhæve Interessestandpunkterne. Det var det, den ærede Minister saa sandt sagde, at vi hellere skulde se at saa Ende paa denne Sag nu — der er nu talt nok om den — inden vi komme til andre og ny Konflikter, hvor det synes, at det er de fredelige Interesser, der vilde rive og rane til sig og ikke gøre Retfærdighed mod andre. Det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds har nu en speciel Interesse, det er Landstingets Interesse. Det er derfra, denne Reform skal ses. Ja, dertil kan man kun svare i al Rorthed, at det er ikke Landstinget, men Folketinget, der skal reformeres, fordi det baade er fornuftigt og stemmeide med Grundlovens Ord, og man gør det uden Hensyn til, hvorledes Landstinget kommer til at staa. Men den samme Betragtning kan i endnu stærkere Maaal gøres gældende mod det ærede 2det Medlem for 11te Kreds, for jeg skulde tage meget fejl, om ikke hans Modstand mod Loven væsentlig — og det sagde han jo ogsaa rent ud — kommer deraf, at han er bange for, at det vil blive en Begunstigelse for Kjøbenhavn og Købstæderne paa Landboernes Beføstning. Det vil altsaa med andre Ord sige, at man giver Kjøbenhavnerne samme Ret, som man giver Jyderne; men det vil det ærede Medlem ikke finde sig i. Der have vi straks faaet det, som den ærede Justitsminister spaaede, det er allerede kommet frem; det ærede Medlem stiller sine tørre Jyder op, og saa finder han, at en Syde bør gælde lige saa meget som to Kjøbenhavnere. Jeg ønsker ikke at trække Interesserne frem, jeg ønsker ikke at sætte Kjøbenhavnerne op mod Jyderne, det er det ærede Medlem, der har begyndt paa det. Men jeg vil dog have Lov til at sige, hvorledes Forholdet nu er. Indbyggertallet i Landet er jo omtrent 2,200,000 Mennesker — det er vel omtrent det rigtige Tal — og der er 102 Repræsentanter i Folketinget, hvilket svarer til 21,500 Individer gennemsnitlig i hver Kreds. Naar man nu vil se paa de specielle Interesser, som jeg gerne kan kalde de kjøbenhavnske Interesser, hvor der her i Kjøbenhavn og de omgivende Kredse,

Kjøbenhavns Amts 1ste og 2den Valgfreds, noget nær ved 500,000 Mennesker, altsaa ikke saa meget langt fra en Tjerdedel af hele Landets Indbyggerantal, og hvis man saa vil regne det nøjagtigt ud, burde Kjøbenhavn og dets to Nabolkrede, som nu kun have 11 Repræsentanter i Folketinget, have 24. Jeg synes, at den ærede 2den Landstingsmand for 11te Kreds talte noget om Retfærdighed. Det var saadant i Ny og Næ, det kom frem i hans Tale — i det væsentlige holdt han sig paa Traditionen — da han vilde holde paa det Standpunkt, at en Syde skulde gælde lige saa meget som to Kjøbenhavnere. Nej, skulde der være Retfærdighed, saa skulde Kjøbenhavn i Stedet for 11 Repræsentanter have 24. Jeg forstaar meget godt, at det ærede Medlem der altid taler om sine bestjydfte Kredse, ikke synes rigtig om den Ting, men jeg beklager, at det er kommet frem; det er kommet frem allerede længe, forinden den ærede Justitsminister mente, det skulde komme frem.

Th. Nielsen: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Er det for en kort Bemærkning, det ærede Medlem ønsker Ordet. (Th. Nielsen: Ja.) Saa har det ærede Medlem Ordet.

Th. Nielsen: Ja, jeg ved ikke, hvad der sigtes til med denne Interesseskamp. Jeg hørte nok nu den ærede sidste Talers Udtalelser derom, men foreløbig forekommer det mig ikke, at der er noget, der giver en saadan Anledning til at tro, at vi nu mere specielt end tidligere skulde gaa ind i en Interesseskamp. Ganste vist er Agravbevægelsen fremkommen, men denne Bevægelses Ledere sige, at de ville Ret for alle og Uret for ingen, og at de ingenlunde have tilstøttet — hvad jeg heller ikke haaber, og hvad jeg haaber, at Rendsgerningerne skulde stadfæste — at fortrædige Byerne. Den ærede sidste Taler sagde, at jeg havde nævnt Kjøbenhavn og Købstæderne. Hvorfor vil det ærede Medlem nævne Købstæderne? Jeg har kun omtalt Kjøbenhavn og dens Repræsentation, og jeg har kun nævnt det i Forbindelse med at blive i den Tradition, vi hidtil have været inde paa, og der har jeg sagt og med Tal paavist — og det skal den ærede Landstingsmand komme til at lade staa — at der er man i Modsætning til den Vej, man hidtil er gaaet i Valgloven. Og jeg vil sige til det ærede 2det Medlem for Kjøbenhavn (Magen), der var tilfreds, naar blot man gik den samme Vej som i 1849 og i